

PRVI PACIENTI V NEBOTIČNIKU KONEC NOVEMBRA

Preurejeni prostori in sodobna oprema

Ko smo se odločili za gradnjo zdravstvenega doma v občini Center, ki ga bomo zgradili s sredstvi II. samopriskevka, v njem, v vsaj v tej prvi fazi, nismo predvideli zobozdravstvene službe. Prav zaradi tega smo v občini počasi pričeli preurejati že obstoječe zobozdravstvene ambulante. Lani se je zdravstveni dom Ljubljana TOZD Ljubljana Center odločil za saniranje prostorov na Aškerčevi cesti, letos pa bo temeljito prenovil in povečal zobozdravstvene ambulante v Nebotičniku.

Konec novembra bodo v prvih prenovljenih in posodobljenih ambulantah v Nebotičniku že sprejeli prve paciente (z deli v preostalih bodo nadaljevali in jih postopoma dokončali). SIS za zdravstvo občine Center je zagotovi-

vila 2,100.000 dinarjev, Cankarjeva založba in zdravstvena skupnost Slovenije sta odstopili svoje prostore in tako omogočili, da bo zobozdravstvena služba v Nebotičniku pridobila dodatne prostore. Pacienti bodo tako deležni

pomoči v funkcionalnih, svetlih prostorih, ki bodo sodobno opremljeni.

Preureditev ambulant v Nebotičniku so zaupali Stanin-vestu, ki dela pod nadzorom gradbenega odbora. Predračun za adaptacijo in opremo ambulant v Nebotičniku je 6,390.000 dinarjev, medicinska oprema pa bo veljala 4,200.000 dinarjev. Večji del sredstev so zagotovili delavci TOZD Osnovnega zdravstvenega varstva občine Center, deloma tudi v obliki kreditov.

Medtem ko delavci Stanin-vesta obnavljajo ambulante v Nebotičniku, sedemnajst zobozdravnikov in dvanajst zobotehnikov dela v različnih ambulantah v občini Center in zunaj nje. Nujne primere sprejemajo v zobni ambulanti zdravstvenega doma Prule vsak dan od 7. do 19. ure, vključno s soboto, ter v šolskem dispanzerju na Aškerčevi od ponedeljka do petka, prav tako od 7. do 19. ure. Nujno zobozdravstveno pomoč so med adaptacijo v Nebotičniku organizirali tudi na Stomatološki kliniki. Tja se lahko obrnejo občani, ki potrebujejo pomoč ponoči ali med prazniki.

Dr. Ivan Cibic, direktor zdravstvenega doma Ljubljana, TOZD Ljubljana Center, s katerim smo se pogovorili o preureditvi in posodobitvi zobozdravstvenih ambulant v Nebotičniku, je še dejal: »Pacienta prosimo za razumevanje. Ko bodo novi prostori v Nebotičniku nared, bodo razmere tako za zobozdravstvene delavce kot za zavarovance take, da bodo omogočale normalno delo. Doslej teh razmer nismo imeli, prav zato smo v srednjeročni program uvrstili posodobitev enote v Nebotičniku, naslednji na prednostni listi pa je zdravstveni dom na Prulah.«

ALENKA VILFAN

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Plošče okoli spomenika revolucije je v štirih letih prekril apnenec, in nekaj fantov se je s strgali spravilo nanj. Brez strojev, takole na roke, da bo spomenik z okoličico spet tak, kot se spodobi. Med temi fanti sem opazil znan obraz poraščen z brado. Seveda, Ferdo Sekulič, ki se sicer ukvarja s kiparstvom in sploh oblikovanjem.

»Kak dinar je treba zaslužiti, drugače ne gre. Prodaja je slaba, čeprav v zadnjem času veliko razstavljam. Trenutno je odprta razstava mojih del v Bežigradski galeriji, v kratkem bom razstavljaj na Vrhniki. Svoboden umetnik sem od lanskega februarja, ko sem diplomiral na akademiji v Darmstadtu, seveda kiparsko smer. Pa si tako pomagam z delom, ki ga dobim pri spomeniškem varstvu, kjer občasno potrebujejo tudi tako pomoč.

Ferdo Sekulič

Sicer pa najraje ustvarjam. Ravno kar sem končal z obdelovanjem stekla. Lahko rečem, da so mi poskusi dobro uspeli. Sedaj bom začel s kamnom. To je moja davna želja, tako rekoč sanjski svet. Kamen moraš obdelovati počasi, drugače ne gre, človek ima dosti časa za premišljevanje.

V povečanem ateljeju bo našlo svoj prostor tudi nekaj Ferdovih stvaritev, ki so sedaj skrite v kleti. Upajmo, da bo katera našla tudi pot v druge prostore, denarna protivednost pa Ferdu omogočila brezskrbnejši ustvarjalni vsakdan.

M. PIJREVEC

HUMORESKA

Težave nerazumevajočega upokojenca

Nobena stvar ni večna, tudi pipo v kuhinji upokojenca Mihe je vzel hudič – vse bolj je kapljalo iz nje. Končno je tudi Mihi kapnila v glavo rešitev in je telefoniral inštalaterju.

»Tesnilo v pipi bo treba zamenjati.«

»Zamenjali bomo pipo,« je odvrnil inštalater.

»Zakaj pipo, saj je še dobra? Tesnilo,« je odvrnil Miha.

»Pipo ali pa nič,« je približ inštalater in je seveda obveljala njegova.

Čez nekaj dni je prišel, zaprl vodo, odvil staro pipo, privil novo, sedel, napisal račun in popil žganje, ki mu ga je Miha ponudil.

Miha je vzdihnil, plačal visoki račun in nalil še eno žganje.

»Povejte mi, mojster, zakaj mi niste zamenjali le tesnilke, saj bi bilo to veliko ceneje?« je vprašal.

Mojster, ki si je nalil tretje šilce in bil dobre volje, je pojasnil:

»Tako je bolje zame. Tesnilka stane nekaj dinarjev in če jo zamenjam, ne morem računati skoraj nič, dela imam pa precej. Če pa zamenjam pipo, ki je draga, lahko računam več, dela imam pa manj. Tudi v trgovini raje vidijo, če kupim pipo kot samo tesnilko. In v tovarni tudi raje prodajo pipe... Vidite: vsi smo veliko bolj zadovoljni, če zamenjujemo pipe. Jasno?«

»Vsi vi, jaz pa ne,« je trmoglavil Miha.

»Kaj pa je eden proti večini?« se je mojster že kar malo ujezil in kar šel.

Pretekli teden je Miha po nerodnosti razbil šipo, a o tem molči. Boji se namreč, da bi mu predlagali naj zamenja hišo...

S tem bi bili namreč številni zelo zadovoljni, on pa ne!

EVGEN JURIČ

BALINARSKI KLUB »ŠPICA« V KS PRULE

Prijetne urice na balinišču

Pot me je zanesla na Prule, prav na konico, tako imenovano »Špico«. Tam je priljubljeno zbirališče prulskih upokojenec, kjer lahko skupaj s člani tamkajšnjega kluba aktivno prežive nekaj uric ob balinanju. V času mojega obiska, bilo je dopoldne, nisem našla tam nobenega upokojenca. »Veste, zdajle so vsi zaposleni...« Na začuden pogled so mi vsi v smehu odgovorili: »Ja, zaposleni kot varuške! Svojih vnukov, seveda.«

No, se bom morala oglasiti kdaj popoldne, sem si rekla in že hotela oditi. Toda nekdo od balinarjev je omenil, da lahko dobim predsednika njihovega balinarskega kluba tovariša Bekšiča, ki mi je kasneje pokazal njihov klubski prostor. V vitrinah so bili razstavljeni, v šestih letih (nekako toliko

že obstaja klub) osvojeni, pokali, diplome, plakete...

»Registriranih je sedemdeset članov, seveda pa sem zahajajo balinat tudi drugi. Aktivni člani plačajo 200 din letne članarine, upokojenec pa polovico te vsote. Izredno dobro sodelujemo s prulskimi upokojenci. Vedno kadar smo v stiski, nam nesebično priskočijo na pomoč, tudi če gre za finančne težave, in dolgujemo jim veliko zahvalo.

Balinišče ni edino. S prostovoljnimi delom so zgradili še enega. Toda ne smete misliti, da smo zaprti v svoj krog. Udeležujemo se raznih balinarskih turnirjev vseh vrst in mislim, da smo eden najbolj aktivnih, pa tudi uspešnih klubov v Ljubljani. Pred tekmovanji vsakič obvezno treniramo dvakrat tedensko in do-

segamo lepe uspehe na turnirjih. Smo večkratni republiški prvaki v dvojicah in četverkah, bili smo drugi na državnem prvenstvu v četverkah, ki je bilo v Postojni, tudi v »super ligo« smo se že uvrstili. Omenim naj, da vsako leto organiziramo memorial v spomin Jožeta Povšeta, pred tremi leti umrlega dolgoletnega predsednika Društva upokojenec Prule. Nanj povabimo klube iz Zagreba, Maribora pa tudi rojake iz Opčin pri Trstu.

Toda gmotna plat našega kluba je precej nezavidljiva. Telesnokulturna skupnost je zmanjšala dotacije zaradi stabilizacijskih ukrepov; tudi krajevna skupnost jim reže tanek kos kruha. Imajo nas za rekreativce, toda mi to nismo; saj vendar tekmujemo! Mar naši uspehi niso dovolj zgo-

»Izredno dobro sodelujemo s prulskimi upokojenci,« pravi predsednik kluba, tovariš Bekšič.

vorni?!« se sprašuje Bekšič. »Najprej so nam v krajevni skupnosti obljubili 5000 dinarjev podpore, toda ta vsota ne zadošča. Nato so obljubili milijon starih dinarjev, kasneje pa so spet prešli na prvotno obljubljeno vsoto, češ da ni denarja... Zato smo lahko le hvaležni upokojencem, da nam stojijo ob strani!«

Tako torej živi (ali pa života-ri, kot je glede sredstev pesi-

mističen predsednik Bekšič) dokaj aktiven klub, ki ni le ozko omejen na svoje člane. Tudi starejši krajani lahko preizkusijo svoje moči na njihovem balinišču, in s tem v družbi preživijo nekaj prijetnih uric... Dejavnost, ki je vredna posnemanja!

Tekst in foto: DORA VODOPIVEC

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 – Telefon 28-257
in 28-258 – Izhaja štirinajstredno – Naklada 16.500 izvodov
Izdajatelj: svet:

Lojze Cepuš – predsednik, člani: Jana Taškar, Dane Robida, Ivo Bogataj, Pavle Pensa, Karel Destovnik, Franc Boštjančič, Ida Rebolj, Dušan Trotošek

Ureja uredniški odbor:
Robert Blaha, Ivo Bogataj, Zvezdana Kompare, Cveto Pavlin, Anka Štrukelj, Jana Taškar, Brane Žugelj, Jože Šager (odgovorni urednik), Lučka Špat (sekretarka uredniškega odbora), Matija Čož (tehnični urednik).

Pri urejanju 14. številke je sodeloval novinar Iztok Lipovšek.
Rokopisov ne vračamo.
Tisk: CGP »Delo«, Likoarjeva 1